

5

Hana Militká

13 povídek

pro Klub knihomolů

Hana Militká

13 povídek pro Klub knihomolů 5 plus tři

Předmluva

Marie Bažatová

Dostalo se mi té cti, že mě moje spolužačka a celoživotní kamarádka, jinak velmi talentovaná spisovatelka Hana Militká požádala, abych napsala krátkou předmluvu k její nové knížce.

Jak začít a nepsat nesmysly, když jsem člověk múzou políbený spíš po stránce hudební, a přestože jsem vášnivá čtenářka, talentem spisovatelským příliš neoplývám.

Tak jsem se zamyslela a řekla si: „no, snad to s tím talentem zas tak zlý nebude, vždyť jsi napsala několik vcelku vydařených textů k písničkám, tak to zkus.“

Kamarádku Hanku obdivuju už od školních let. Chodily jsme do stejné třídy, a ač ona již od mládí tíhla spíš k dramatickému umění, mne vždycky nějak víc táhla hudba, přestože jakési pokusy o ochotnické divadlo ani mě v dětství neminuly. Jinak jsme ale měly spoustu společných zájmů a velmi rády jsme spolu trávily volný čas. Po ukončení školy se naše cesty rozdělily. Hanka se dala cestou umění, úspěšně absolvovala JAMU, zatímco já jsem zůstala u přízemní ekonomiky. Je pravda, že jsem si život zpestřovala tím, že jsem se o víkendech věnovala své milované muzice a s kapelou celé noci harcovala po různých zábavách, plesech, svatbách a oslavách. Jako prioritu bych však měla napsat, že ještě dříve, než jsem se začala rozptylovat hudbou, se mi narodili dva synové, kteří se mi v průběhu let postarali o čtyři nádherná vnoučata. To byl můj život a moje veliká radost.

V té době jsme se s Hankou vídaly spíš při pravidelných třídních setkáních jednou za pět let, ale stále jsme o sobě věděly a občas jsme si napsaly. Já jsem po ukončení její herecké kariéry s úžasem sledovala, že se dala na dráhu spisovatelskou, a když se mi občas dostala do ruky nějaká její knížka nebo povídka, byla jsem nadšena.

Poslední dobou jsme se začaly více kontaktovat a já jsem zjistila, že ta kamarádství, která se zrodí ve školním věku, bývají nejtrvalejší, a jako kdyby nikdy nebyla přerušena. Doufám, že naše přátelství vydrží ještě hodně dlouho a že Hanka napíše ještě spoustu kvalitních a zajímavých příběhů.

Ve Stěžerách dne 25. 9. 2020

Marie Bažatová

..

Vichřice

Život je krátký a občas dost nebezpečný. Někdy stačí vteřina, špatně odhadneme vzdálenost a rychlost přibližujícího se auta, jindy nám ublíží člověk, kterého jsme pokládali za kamaráda. Občas si s námi osud nebo i přírodní živly škaredě zahrávají a může se stát, že se nám zcela změní život. Někdy si myslíme, že někoho zachraňujeme, a přitom on zachrání nás.

„Babi, proč nemůžu ven?“

„Podle televize se k nám žene veliká vichřice.“

„Jak veliká?“

„Moc.“

„Jak moc?“

„Taková, co láme stromy.“

„Ale já nejsem strom. Mne jen tak něco nezlomí,“ řekne hrdě Jaroušek.

„Nezlomí, ale může ti ublížit.“

„Jak?“

„No, v takové vichřici létají vzduchem všelijaké věci.“

„Jaké třeba?“

„Kusy střechy, zlomené větve...“

„I celé stromy?“

„Ano, někdy i stromy...“

„Aha, to musí být veliká síla...“

„Máš pravdu, je moc veliká.“

„Až budu velký, postavím tak silný plot, že se mu každá vichřice vyhne.“

„No, to budeš slavný...“

„Jé, babi, podívej, nějak divně létají ptáci!“

„Vidíš, vichřice je blízko. Ptáci se snaží uletět.“

„Kde je naše Megina?“

„Nevím, neviděla jsem ji.“

„Doma není, určitě zůstala na zahradě.“

„Nechod' nikam, bouře tu bude raz dva.“

„Neboj, hned jsem zpátky.“

„Hochu, vystavuješ se nebezpečí. Nemám sílu chodit ven v bouři.“

„Megi! Meginko!“ volá chlapec z plných plic. Pejska nikde nevidí.

„Určitě bude v králíkárně. Občas se tam ráda schovává,“ napadá ho. Vleze dovnitř. „Páni, ta králíkárna je čím dál menší. Jak je to možné? Vloni jsem se krásně vešel, teď se musím plazit. Možná rostu!“ napadá ho. Samou radostí vykřikne: „Megi, pojd' se podívat, rostu!“

Je ticho.

Takové divné ticho. Jako ve snu.

„Meginko, pojd' ke mně,“ zaprosí. „Bojím se. Musíš mě zachránit, abych nelítal vzduchem jako větev.“

Uslyší slaboucké zakňučení.

„Pojd' ke mně, ty moje Megi,“ pohladí ji a vezme do náruče. „Celá se chvěješ! Neboj se, nám dvěma vichřice neublíží, protože jsme spolu.“

Hoch si ani neuvědomí, že usíná. Probudí se až ráno.

„Všude je ticho. Vichřice asi vůbec nepřišla.“

Vyleze ven s fenkou v náručí.

„Babi, babi,“ volá. Křik mu zmrzne na rtech. Rozhlíží se kolem sebe. Celá zahrada je plná podivných věcí.

„Vidím větve! Určitě lítaly vzduchem. Tady leží ptáček!“ vykřikne zoufale. Stále drží fenku v náručí. „Kde je náš dům?“ vykřikne zoufale. „Tohle není možné!“ Nechápe, co vidí. Jen velmi pomalu si začíná uvědomovat celou skutečnost.

„Bábííí!“ volá jako o život. Nikdo se neozývá. „Je divné ticho jako večer,“ celý se otřese.

Jde na místo, kde ještě včera večer stál jejich dům. Vidí jen spoustu nepořádku, zlámaných prken, větví, nějaké plechy. Najednou spatří své akvárium s rybičkami. Pořád je v něm voda a plavou v ní rybičky. „Páni, rybičky moje, mám velikou radost, že jste živé! Podívej se, Meginko! Tvé kamarádky přežily bouři. Vůbec jsem žádný rámus neslyšel. Vichřice byla asi tichá. Ty jsi něco slyšela?“ dívá se upřeně na fenu.

„Vrr!“ slyší odpověď.

„Taky ne, vid?“

„Vrrr!“ ozývá se Megina a chce utéct svému pánovi.

„Neboj se rybiček, vzpomeň si, jak ses snažila je ulovit tlapkou. Všichni jsme se smáli. Já i...“ najednou se zarazí. „Kde je babička? Snad ji neodnesla vichřice!“ uvědomí si s hrůzou. „To by bylo strašné,“ pomyslí si a nechtěně pustí fenku.

Ta se rozběhne do zahrady.

„Megino, hned se vrať! Něco se ti může stát! Zavalí tě větev nebo nějaký plech!“ volá zoufale.

Chce se rozběhnout za ní, ale po pár krocích zakopne. Rozbrečí se, bolí ho kolínko.

Za chvílku se k němu fenka vrací. Líže mu zraněné kolínko. Chlapec se hned cítí líp a vstane. Fenka štěká a běží napřed.

„Počkej, kam utíkáš, někde se ztratíš!“ volá zoufale.

Jde po zvuku. Snaží se najít svého miláčka.

„Tady jsi!“ vykřikne radostně, když ji spatří u kupy napadaných větví.

Megina však neběží k chlapci. Pořád štěká a snaží se podhrabat pod větve.

„Co tam máš?“ napadne hoch.

Zadívá se pozorně. Spatří babiččinu bačkoru.

„Babi, babi, jsi tady?“ volá zoufale.

„Ano,“ slyší slabý hlas své drahé babičky.

„Počkej, pomůžu ti.“

S vypětím všech sil odtahuje jednu větev za druhou kousek dál, aby se podíval, jestli je opravdu pod nimi jeho babička.

Odtahá většinu nánosů, ale vidí jen část plechu ze střechy.

„Není tady!“ zašeptá.

„Tady!“ slyší z místa, kde není nic než pár větví a plech.

Odsune poslední větev a snaží se nadzvednout plechový plát.

Nemá však dost sil. Stojí a je mu do pláče. Najednou vidí, že se plech pohnul. Hned se snaží s ním taky hýbat a odklonit vedle.

Po chvíli se to podaří. Hoch vidí svou babičku, která má na sobě krvavé šrámy, ale přesto se usmívá: „Jaroušku, tys mě zachránil!“

„Kdepak, Meginka mě sem přivedla. Je to pašák,“ vezme ji do náruče a hladí.

„Bála jsem se o tebe a hledala tě venku.“

„Vlastně nás oba zachránila. Nebyť jí, oba bychom asi umřeli,“ vysvětluje babičce a ukáže na místo, kde stál jejich dům.

Vánoce

Vánoce jsou zvláštním obdobím každého roku. Ať už se člověk nachází v jakékoliv životní situaci, většinou nechce být o Vánocích sám. Buď je to způsobeno tím, že se naše Slunce vzdálilo a na chvíli nás chce opustit, než se umoudří a zjara se vrací. Nebo je pro nás přechod do zimního období obtížný. V každém případě myslíme na své blízké a chceme být s nimi. Ne vždy se to podaří. Někdy nás však život překvapí...

Pětiletá Hanička se vzbudila. Vyskočila z postele, vběhla do kuchyně a křičela: „Mami, mami, dneska je Štědrý den! Přejde

Ježíšek a přinese mi panenku. Psala jsem mu, aby přinesl mrkačku. Budu na ni potřebovat nějaké oblečky!“

Rozhlédla se po kuchyni.

„Nikdo tady není! Kde jsi, mami!“

Z ložnice vyšla sousedka Hanáková: „Co tady křičíš? Mamince není dobře. Musí ležet. Potřebuje klid.“

„Co jí je?“

„Bolí ji břicho. Asi včera snědla něco špatného.“

„Jedli jsme stejnou večeři. Možná mě taky bolí břicho,“ osahávala se dívka.

„Nevymýšlej si. Běž si hrát ven.“

„Jenže mne opravdu bolí břicho, protože má hlad.“

„Vezmi si rohlík a napij se vody nebo mléka z ledničky. Teď na tebe nikdo nemá čas. Hlavně buď potichu.“ Zmizela v ložnici.

Hanička si nalila trošku mléka, kousla do rohlíku.

„Je mi tady smutno. Půjdu se podívat do ložnice,“ rozhodla a vzala za kliku.

„Co tady chceš?“ přilítla sousedka a syčela jak saň. „Zmiz!“ přibouchla jí dveře před nosem.

Hanička začala plakat.

„Taky mám slíbeného smaženého kapra. Neumím obalit a smažit kapry. Sice jsem se vloni dívala, jak to mamka dělá, ale nepustila mě k tomu. Prý bych to zkazila a měli bychom po večeři,“ vzlykala.

Pak si všimla opuštěné ušmudlané staré panenky, jak se válí v koutě. „Taky je ti smutno? Nikdo si tě nevšímá jako mne?“

Vzala ji a pohladila po vláskách.

Běžela s ní do koupelny. Umyla jí obličej, trošku i ruce. Opatrně ji osušila. Vzala svůj hřeben a učesala ji.

„Vidíš, hned vypadáš líp,“ ukázala ji do zrcadla a usmála se. „Musíme být spolu, bude nám veseleji. Jestli dostanu novou panenku, tebe si taky nechám. Mám tě ráda. Ta nová nás musí přijmout obě dvě.“

Najednou se prudce otevřely dveře.

„Jé, tati, ty už jsi doma? Nějak brzy! Mamku bolí břicho! Leží v posteli. Je u ní Hanáková.“

„Vím. Nezdržuj mě.“ Vběhl do ložnice. Dcerku vystrčil ven: „Ty sem nechod'. Jsi ještě malá.“

Chtělo se jí brečet.

Pak něco zaslechla: „Maminka nařiká!“ zděsila se. Přitiskla ucho na dveře ložnice. Zaslechla: „To je nesmysl!“ říkala sousedka. „Než přijede sanita, bude stejně pozdě. Pak s ní budou jezdit po všech čertech. Může to špatně dopadnout!“

Hanička se lekla: „Říkala po všech čertech. Ti ale chodí jen na Mikuláše, nebo ne?“ Krčila se u dveří, tajila dech a napínala sluch. Chvilí ještě poslouchala, ale nic neslyšela. Ani si nevšimla, že usnula.

Najednou ji vzbudil nějaký jásot a pláč.

„Co se to děje?“ ptala se sama sebe. „A proč spím na zemi?“

Než si stihla na tyto otázky odpovědět, otevřely se dveře ložnice. Táta nesl v náručí uzlíček a málem upadl na prahu, protože zakopl o svou dceru Haničku.